

ΕΤΟΣ 54ον

26 Μαρτίου 2006

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 13 (2756)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

«ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ»

Ὁ Τίμιος Σταυρός προβάλλεται στή μέση τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς γιὰ νά ἐνισχύσει τοὺς πιστοὺς καὶ νά θυμίσει ὅτι, στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἄρα καὶ τοῦ σταυροῦ του, ὅλα τὰ γόνατα θά καμφοῦν, ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Κανένας δέν συμφιλιώθηκε μέ τόν Θεό χωρίς τή δύναμη τοῦ σταυροῦ. Τό νά σηκώσει κανεῖς τόν σταυρό του σημαίνει νά ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του καὶ νά εἶναι ἔτοιμος γιὰ τόν θάνατο ὑπέρ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀλήθειας.

Ἀπάρνηση τοῦ κόσμου

Προϋπόθεση γιὰ τή μίμηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἔνταξη στήν προοπτική τῆς ζωῆς του. Εἶναι ἡ συμπόρευση πρὸς τόν σταυρό καὶ τόν θάνατο, πού συνεπάγεται τήν ἀπάρνηση τοῦ κόσμου. Κάποτε ἓνας μοναχός ρώτησε κάποιο γέροντα ἀσκητή ἐάν εἶναι δυνατή ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀπάντηση τοῦ γέροντα ἦταν σύντομη καὶ σαφής: Ὅσοι κυριαρχοῦνται ἀπό τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, ἀδυνατοῦν νά μιμηθοῦν τόν Χριστό. Ὅσοι ὅμως ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα γιὰ τόν Χριστό, ἀξιῶνται νά τόν μιμηθοῦν καὶ νά τηρήσουν τίς ἐντολές του.

Ἡ χριστιανική ζωή φαίνεται συνήθως στόν κόσμο καταστροφική. Αὐτό συμβαίνει, γιὰτί ὁ κόσμος ἀγνοεῖ τόν πλοῦτο της καὶ δέν προσπαθεῖ νά τόν γνωρίσει. Ἡ ἀπάρνηση τῆς κοσμικῆς νοοτροπίας στή συμπεριφορά καὶ τίς ἐπιλογές μας ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιὰ τή μίμηση τοῦ Χριστοῦ καὶ τήν αἴσθηση τοῦ πνευματικοῦ πλοῦτου της.

Μίμηση τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ

Ἡ μίμηση τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει μέ τό βάπτισμα, τό ὁποῖο, ὅπως ἴκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι ὁμοίωμα τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μίμηση τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν σταθερό δείκτη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. η' 34 – θ' 1)

Τὸ μήνυμα τοῦ Σταυροῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅσοις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπόλεσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἔνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με, καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁματωλῶ, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἔχει βαθύτατο νόημα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ. Χωρὶς τὴ δική μας συμμετοχὴ σὲ αὐτό, ἡ εἴσοδος στὴν ἀνάσταση καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδύνατη. Ἡ μίμηση τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιεῖται ἀντιγραφικὰ μὲ τὸ μαρτύριο. Πολλοὶ χριστιανοὶ κατὰ τὴν περίοδο τῶν διωγμῶν ἔσπευδαν μὲ χαρὰ νὰ μαρτυρήσουν.

Ἡ μίμηση ὁμῶς τοῦ πάθους τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιεῖται καὶ μεταφορικὰ. Ἔτσι ἔχουμε τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως, πού πραγματοποιεῖται σὲ εἰρηνικὲς περιόδους. Ὁ Μ. Ἀθανάσιος γράφει ὅτι ὁ Μ. Ἀντώνιος, ὅταν σταμάτησε ὁ διωγμὸς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθο του νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸν Χριστό, ἐπέστρεψε στὴν ἔρημο· ἐκεῖ ὑφίστατο καθημερινὰ τὸ μαρτύριο τῆς συνειδήσεως.

Ἄλλὰ καὶ γενικότερα ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ. Τὸ βάπτισμα εἶναι ὁ δείκτης τῆς νέας ζωῆς. Γιὰ τὴ ζωὴ αὐτὴ ὀπλίζεται ὁ πιστὸς μὲ τὸ χρίσμα καὶ τρέφεται μὲ τὴ θ. Εὐχαριστία. Ἔτσι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας προσφέρουν ἐξαρχῆς στὸν πιστό τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν εἰσάγουν σὲ κοινωνία καὶ μίμηση τῆς θείας ζωῆς.

Σταυρική κοινωνικότητα

Ἡ θρησκευτικὴ τὴν ἀνθρώπου συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν κοινωνικότητά του. Ἔτσι ἡ μίμηση τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἄμεσες συνέπειες στὶς σχέσεις μὲ τοὺς συνανθρώπους μας. Ὅπως σημειώνει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς, αὐτὸς πού ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ δὲν μπορεῖ παρά νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὸν συνάνθρωπό του. Ἔτσι ἡ κοινωνικότητα τοῦ χριστιανοῦ προσλαμβάνει σταυρικό χαρακτήρα. Γι' αὐτὸ καὶ παριστάνεται κατὰ τὸν καλλίτερο τρόπο μὲ τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ. Ἡ κατακόρυφη κεραία τοῦ σταυροῦ δείχνει τὴ σχέση του μὲ τὸν Θεό, ἐνῶ ἡ ὀριζόντια

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος: “Ἐάν κανεῖς θέλη νά μέ ἀκολουθήσῃ, ἄς ἀπαρνηθῇ τόν ἑαυτόν του καί ἄς σπώσῃ τόν σταυρόν του καί ἄς μέ ἀκολουθήσῃ. Διότι ὅποιος θέλει νά σώσῃ τήν ζωὴν του, αὐτός θά τήν χάσῃ, ἐκεῖνος δέ πού θά χάσῃ τήν ζωὴν του ἐξ αἰτίας ἐμοῦ καί τοῦ εὐαγγελίου, αὐτός θά τήν σώσῃ. Διότι τί θά ὠφελήσῃ τόν ἄνθρωπον νά κερδίσῃ τόν κόσμον ὅλον καί νά ζημιωθῇ τήν ψυχὴν του; Ἡ τί ἀντάλλαγμα εἶναι δυνατόν νά δώσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τήν ψυχὴν του; Διότι ὅποιος ἐντρέπεται δι’ ἐμέ καί διὰ τοὺς λόγους μου εἰς τήν γενεάν αὐτὴν τὴν μοιχαλίδα καί ἁμαρτωλὴν καί ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά αἰσθανθῇ ντροπὴ γι’ αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ μέ ὅλην τὴν δόξαν τοῦ Πατέρα του μαζί μέ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους”. Καί τοὺς ἔλεγε, “Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, πού στέκονται ἐδῶ, οἱ ὅποιοι δέν θά γευθοῦν θάνατον, ἕως ὅτου ἰδοῦν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ νά ἔρχεται μέ δύναμιν”.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιβιζαίου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τὴ σχέση μέ τόν πλησίον καί ὀλόκληρη τὴν κτίση. Καί στίς δύο κατευθύνσεις ἡ σχέση ὑποδηλώνεται ὡς σχέση θυσίας κατὰ μίμνηση καί μετοχὴ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

Μένοντας ὁ ἄνθρωπος ἐγκλωβισμένος στό ἐγώ του ἀδυνατεῖ νά ἀγαπήσῃ κάποιον ἔξω ἀπὸ τόν ἑαυτό του. Ἐτσι κάθε ἄνθρωπος κινεῖται ἀνάμεσα σέ δύο ὄρια: τὸ ἕνα εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ τόν Θεό, πού φτάνει ὡς τὸ μίσος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του· τὸ ἄλλο ὄριο εἶναι ἡ ἀγάπη γιὰ τόν ἑαυτό του, πού φτάνει ὡς τὸ μίσος κατὰ τοῦ Θεοῦ. Κανένα λογικὸ ὄν δέν μπορεῖ νά βγεῖ ἀπὸ τὰ ὄρια αὐτά μέ καμιά του πράξη.

Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας

Τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο εἶναι ταυτόσημο πρὸς τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὁ Χριστός, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία φανερώνει στὸν κόσμο τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι δύναμη καί ζωὴ. Καί ἡ Ἐκκλησία ὡς φορέας δυνάμεως καί ζωῆς ἔχει δυναμικὴ καί ἀνακαινιστικὴ ἀποστολή. Ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουμε νά μὴν ἐγκλωβιζόμαστε στὸν ἑαυτό μας οὔτε νά ἀποστρεφόμεστε τὸν κόσμο, ἀλλὰ νά δίνουμε παντοῦ τὴ μαρτυρία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ οὔτε ἐπιτρέπεται νά ταυτιζόμαστε μέ τὸν κόσμο, γιατί τότε χάνουμε τὴν ταυτότητά μας καί ἐγκαταλείπουμε τὴν ἀποστολή μας.

Τὴν πορεία τῶν πιστῶν μέσα στὸν κόσμο ὑποδηλώνει ὁ σταυρός καί ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καί τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἱστορίας δέν βρίσκεται διαφορετικά, παρὰ μόνο μέσα στὴν προοπτικὴ τοῦ σταυροῦ καί τῆς ἀναστάσεως.

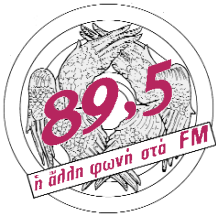
Ἀρχιμ. Γ. Χ.

26 Μαρτίου 2006: Γ΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καί ἡ σύναξις
τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, τῶν ἐν Γοθθία 26 μαρτύρων.
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ν΄ - θ΄ 1.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Ἀπριλίου, Δ΄ τῶν Νηστειῶν.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ς΄ 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ΄ 17-31.

Ἡ Ἐκκλησία σῶτειρα τοῦ Γένους

«...Ἄν ὑπάρخουμε σήμερα σάν Ἑλληνική φυλή, εἶναι γιατί κρατηθήκαμε ἀπό τό ἄμφιο τῆς Θρησκείας μας ὄλα αὐτά τά χρόνια... Ἡ Ἐθνική μας ὑπόστασις εἶναι ζυμωμένη μέ τήν Ὁρθοδοξία. Σάν ἔπεσε τό Βυζάντιο, ἡ Ἐκκλησία ἀντικατέστησε τόν τσακισμένο κρατικό ὄργανισμό σάν ὑποκατάστατος μηχανισμός τῆς Ἐθνικῆς ἐνότητις. Τά σύμβολα τῆς Αὐτοκρατορίας τά κράτησε ἡ Ἐκκλησία καί τά διατήρησε μέσα στοὺς μαύρους αἰῶνες τῆς σκλαβιάς. Καί μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς αἰῶνες αὐτή στάθηκε τό πνευματικό καί ἔθνικό κέντρο τῆς μαρτυρικῆς φυλῆς... Καί σωστά τόκανε, πὼς σέ κρίσιμες ὥρες τό ράσο στάθηκε ἡ Ἐθνική Σημαία τῆς Ἑλλάδας στά χρόνια τῆς σκλαβιάς.»

Στρατῆς Μυριβήλης

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνάμεσα στήν πολυφωνία τῶν FM, ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ἡ ἄλλη φωνή» πού συντροφεύει, ξεκουράζει καί μορφώνει κάθε ἀκροατή. Εἶναι ἡ Φωνή τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐλπίδας.

Γιὰ τίς συχνότητες ἐκτός Ἀττικῆς πληροφορίες
στό τηλέφωνο 210 - 7298. 222

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὺν ὁποῖα περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμόνομο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημεριοὺς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντίς: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρῆσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr